

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Decimatertia. In idem argumentum traduntur perplures rationes literales, ac permultæ aliæ mysticæ ad humanos mores componendos, ob quas in hac genealogia Christi, & Matris eius præfertur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

gerbat, ita & nos in omni actiua, & contemplatiua vita, vt dictum est, spiritualiter recolamus: ad hoc enim Christus passus est, nobis exemplum relinquens, vt sequamur vestigia eius: & abnegetur nosmetipsos, & tollamus crucem nostram, & sequamur eum: perducentem nos ad gloriam sempiternam, quam oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quam preparauit Deus diligentibus se: Cui sit honor, & gloria in saecula saeculorum. Amen.

HOMILIA XIII.

In idem argumentum traduntur per plures rationes literales, ac permultae aliae mysticae ad humanos mores componendos, ob quas in hac genealogia Christi, & Matris eius praefertur Dauid Abrahamae, nec non alia scitu dignissima apponuntur, propter quas tres Reges Christi progenitores ab eius genealogia fuerint explosi, vbi de tyrannide Principum eruditè disseritur in illa verba: Filij Dauid, filij Abraham.

VAERUNT non pauci, quare D. Matthaeus ex progenitorum Christi prosapia Dauidem, & Abrahamum priores nominauerit, cum re vera eorumdem parentes nominare potuisset, qui re ipsa illis priores fuerunt. huic quaestio sufficienter respondisse arbitror Beatum Petrum Damianum super Matheum, dum ait: quod quia Christus Dominus

simul Rex, & sacerdos erat, oportebat de sacerdotali simul, & Regio femine carere suscipere: & ad id manifestandum, voluit primos eius parentes in genealogia nominare Dauidem, & Abraham, quorum alter Rex in lege scripta, alter sacerdos in lege naturae extitit. Existimo etiam consulto priori loco eos nominasse Euangelistam, quia illis specialiter Deus fidem suam astrinxerat, ex eorum genere carnem sumpturum. Abraham enim dixit: Quia fecisti hanc rem, & non peperisti filio tuo

Gen. 22. per memetipsum iuravi, dicit Dominus in semine tuo benedicetur omnes gentes. Similiter etiam Dauidi promisit, vt ipse testatur, iurauit Dominus Dauid veritatem, & non

Psal. 131. frustrabitur eum: de fructu ventris tui ponam super sedem tuam. Verum communis est quaestio, & quae in ore omnium versatur, quare, cum Abraham Dauid antiquior sit, & venerabiles eius cani omni honore, & reuerentia digni inueniantur, Spiritus sanctus praeponat illi Dauidem, & Christi genealogiae caput, eumdem constituat augere non parum difficultatem, quod praeter antiquitatem, qua manifestè praecellit Abraham, tanta viguit vitae sanctitate, vt S. Ambrosius. li. de Patriarchis dicat: si daretur fingendi licentia, talem vni-

S. Ambr. lib. uersa philosophia non fingeret: quasi diceret: de Patriarcha maiorem fuisse eius sanctitatem, quam humanum ingenium fingere potuisset. sed non opus est Ambrosiano testimonio, cum diuinum adsit eloquium, Spiritu sancto de illo dicente: Non est inuentus

Eccles. 44. similis illi, qui conseruaret legem excelsis cum ergo Abraham ex vna parte vitae sanctitate conspicuus, & ex alia Dauidem multo antiquior esset, videbatur quidem praefereendus, non postponendus illi. Communis, inquam, haec, ac satis trita quaestio est, non diffiteor: sed quæto communior, tantò cogor singularia magis ei responsa adhibere: antequam tamen id praestem, nec possum, nec debeo aliorum placita, & praecipue Sanctorum Patrum, quos semper veneror, & vt par est suscipio, silentio praetermittere. D. Chryl. & aliorum, & suam

212.

D. Chrysoſt. Sententiam his verbis aperit: *ergo* verò de causa non enim ante filium Abraham, & postea filium David, nuncupatum non sicut opinatur aliqui ab inferioribus volens ad superiora conscendere, alioquin fecisset quod fecit & Lucas, nunc autem è contrario facit: ut ergo commemoravit priorem David? quia ipse procul dubio in omnium versabatur ore ob insigne honoris, & glorie, ob ipsius quoque temporis iustiora, non enim olim defunctus fuerat, sicut Abraham. Esi enim utriusque promiserat Deus, sed tamen illud quasi antiquum retinebatur, hoc vero quasi novum, & recens ab omnibus celebrabatur: ipsi namque Iudei dicunt: nonne ex semine David, & Bethleem castello, ubi erat David, venit Christus? nemo igitur illum filium Abraham, sed omnes filium David nominabant. hęc *D. Chrysoſt.* mus, at *D. Hieronymus* singularem aliam viam ingressus in commentario huius loci ait: *Ordo præposterus, sed necessario commutatus: si enim primum posuisset Abraham, ac postea David, rursus ei fuerat repetendus Abraham, ut generationis series texeretur; repetendus, inquam, in hunc modum, quod Matthæus hoc observat in ista genealogia, ut nomen progenitoris bis coniunctim nullo alio interposito repetat, ut Salomō autē genuit Roboam, Roboam autē genuit Abiā, Abiā autem genuit Asa, & sic de reliquis: si ergo Matthæus Abrahamum Davidi præposuisset, non potuisset hunc modum servare, sic enim scripsisset: Liber generationis Iesu Christi, filij Abraham, filij David, filij Abraham, Abraham autem genuit Isaac, quæ sane repetitio parum fuisset venusta. *S. Thom.* in Carena super cap. 1. *Matt.* hanc reddit inter alias illius antepositionis rationem, quia regni dignitas maior est, quam nature: nam etli Abraham præcedebat in dignitate. Alij (id referente *Barradio*) propterea aiunt, Evangelistam præposuisse Davidem Abraham; nam si è contra dixisset: Filij Abraham, filij David, sensum redderet ambiguum, quia posset intelligi Abrahamum esse filium Davidis. Scio laprædictas rationes corrumpere, si vera est ingeniosa *Cornelii Iansenii* interpretatio assentis, sensum illorum verborum esse: Liber generationis Iesu Christi, filij David, qui fuit filius Abraham, secundum quam intelligentiam minime præponitur David Abraham, sed postponitur, cum filius Abraham dicatur. Ceterum his iam prælibatis literalibus expositionibus, ad mysticas properemus. In primis propositæ questionis egregie satisfieri posse arbitror per verba *D. Iacobi* cap. 2. *Superexaltat misericordia iudicium*, id est, ut explicat *Card. Caietanus*, *Gloriatur misericordia, & triumphat de iudicio*, hoc est, de sententia, qua iustum iudicat: sed exemplo innotescet magis hæc expositio. iustum iudicium Salomonis fuit, celebris illa sententia, qua, litigantibus matribus, cuiusnam esset infantulus, illum diuidi iussit; sed de hoc iudicio triumphavit misericordia veræ matris infantuli dicentis, ut inter absque vlla diuisione falsæ matri traderetur. sanè hæc misericordia reuocare fecit Salomonis sententiam; infantulus enim diuisus non fuit, sed suæ matri traditus: ad rem ergo nostram, Abraham quidem iustitiæ a deo cultor fuit, ut nec proprio filio suo pepercit; si enim *inustum* definitur esse, dare unicuique quod suum est, certe Deo, tamquam vniuersali omnium Domino ab Abraham postulante, ut immolaret sibi filium suum, & illum sibi traderet, id ipse exsequens, non solum obediens, sed & iustitiæ ostentauit. David autem mansuetissimus in misericordia exercenda insignis adeo fuit, ut cum infestissimum suum inimicum Saul non solum facile, sed impunè interficere potuisset, liberaliter vitæ eius pepercit; immò interfectorem eius gladio confodi iussit, & postea in regno ei succedens dixit: *Putasne est aliquis, qui remanserit de domo Saul, ut faciam cum eo misericordiam Dei?* ubi obseruandum est, non dixisse: misericordiam, sed misericordiam Dei; sicut enim hæc in eo maxime effulget, quod offensas sibi illatas condonet, ita etiam David in condonandis iniuriis, Deum ipsam imitans, insignis, & famosus.*

fus fuit, in historia ergo generationis Christi, quæ fuit supremum omnium opus, misericordie & diuine, congruum erat, rationique consonum, vt in capite libri ille, qui inter Christi progenitores elementia, & misericordia insignior fuisset, poneretur: ideoq; Dauid præpositus fuit Abraham. Atque in idem recidit, si dicamus, nominasse consultò primo loco Dauidem, quia cum hic liber contineat, præclarissima omnium facinora Christi, & inter hæc primum locum teneat, ad maiorem eius gloriam ostendam, parcere inimicis, & veniam peccatoribus impetiri, vt aperte indicant verba Isaia: *Exaltabitur vobis parcens: quia Deus iudicij Dominus: hinc est, & primum nominasse Dauidem, qui mansuetudine eximia in parcendo inimicis insignis fuit. Sed, ne quæso præcitata Isaia verba illustrare prætereamus, continet enim specialem difficultatem; nam cum dicat Isaia, exaltandum esse Deum, quia parcens est, reddidit rationem, quia Deus iudicij Dominus: vnde è contrario videretur oratio contextenda, exaltandum scilicet esse Deum punientem, quia Deus iudicij est. Certè iudices non solent magnum parere sibi nomē, nisi ob insignia iustitiæ opera; vnde Iuuenalis Sat. 2. alloquens iudicem exercendæ iustitiæ timidum, illum hortatur his verbis:*

Rumpe miser tensum iecur, vt tibi lapsò

Figantur virides scabaram gloria palmæ: quibus verbis alludit ad antiquum illum morem, quod cum quis ad scabas condemnabatur, quod perinde erat, ac si patibulo suspenderet, multis encomiis iudicem prosequerentur, quod iniquorum hominum fœcæ Rempublicam expurgaret. Illud igitur mirabile est, quod Isaia ait, quod cum re vera iudices per iustitiam exercendam laudibus, ac palmis exaltentur, Deus autem supremus iudex ea præcipuè ratione exaltetur, quod misericordiam impertiat; huius autem rationem deprehendere possumus ex loco illo Ecclesiastici, vbi postquam sapientia æ-

*terna Filij comparauerat se palmæ: quasi Ecclesi. 2. 4. palma exaltata fuit in Cades, deinde comparat se nonæ præter arbori, vt palma, sed humili, vt rosæ: quasi plantatio rosæ in secho; postmodum verò comparationem magnarum arborum prosequitur; quasi oliua speciosa in campis: non absque mysterio, paruam, & humilem rosæ plantam inter præter arbores constituit, illud autem inhi detegitur, quod palma est symbolum iustitiæ, quia nullo pondere acceditur; vnde forsau ad significandam hanc inflexibilitatem, Deboia illa formosa, quæ iudex fuit in populo Dei, iudicij sui tribunal, constituit sub palma, vt iudicium sacra narrat historia; è contra verò oliua, symbolum est misericordiæ, & reconciliationis, vt columba illa à Noë missa ramum oliuæ in ore deferens in signum diuinæ placationis, significauit: purpurea tandem rosa symbolum est Amoris, vnde antiqui in Veneris manum eam depingere solebant. Si quispiam ergo quærat, quis coniunxit iustitiam significatam per palmam cum misericordia significata per oliuam? respondebo: Amor, significatus per rosam: cum enim misericors amor iustitiam mitigat, & lenit, nihil hæc suæ gloriæ, & splendoris amittit; nam, vt Iacobus dixit, super exaltat misericordia iudicium: quia vero in iudicibus huius sæculi nec amor, neque odium præualere debent, quo minus iustitiæ iura seruent, idcirco quod illos exaltat, & famosos reddit, est inuiolabilis iustitiæ obsequantia: in Deo autem supremo iudice aliter se res habet, quia cum ipse quempiam amore prosequitur, facile amor ille iustitiam in misericordiam conuertit; nec iustitia huic iudicio dissentit, quia Deus absolutus dominus est, & supremum habens dominium, cui licet facere prout libuerit, non verò iudici humano, rectè ergo dixit Isaia: *Exaltabitur parcens vobis Deus, quia Deus iudicij Dominus, id est, quia Dominus iudicij est ad suspendendum, prout sibi placuerit pœnam, quam secundum diuinam iustitiam delicta merentur.**

D d 3 Sed.

Sed iam aliam rationem, quæ præcedentem magis consuetet, subiiciamus. Certè, cum promissio Christi venturi facta fuisset prius Abraham, quam Dauidi, & ex illo non minus, quam ex Dauid processisset, prima facie videbatur congruentius, & cum ratione magis coniunctum, ut Euangelista præponeret Abraham Dauidi, ac, cum aliter Spiritu sancto dictante fecerit rationes eius diligenter inuestigemus. Dauidis quidem, & Abraham singula insignia opera præ alijs gratiora fuisse nouimus: Abraham enim proprio filio suo non pepercit; Dauid inimicis suis parcere non dubitauit; heroicum opus fuit illud Abraham; sed id fecit propter amicum Deum: *Non peperciui filio tuo propter me, placere autem amico dulce est placenti*: Deus hoc opus compensauit cumulatissimè, quia pro filio suo vnigenito oblato, vnigenitum suum ei dedit, ut tamquam filius ab eo secundum carnem procederet, deinde manibus inimicorum, immò & morti illum tradidit Dauid autem inimicis suis parcens, excellentius sanè facinus patrauit, licet enim obsequentiorum animum redoleat propter mandatum Dei filium interficere, quam propter illum ipsum hostes non occidere, hoc si ne dubio illo præstantius est, & Deo gratius, quia ingenium Dei non est, ut auferat vitam, sed, ut donet eam; non, ut morte mulctet, sed, ut à morte liberet; Deus non fecit mortem, nec delectatur in perditione viuorum: quia ergo opus Abraham ed tendebat, ut occidens filium, vitam ei auferret, Dauid vero illum scopum respiciebat, ut vitam conferret, & mortem hostibus minimè inferret, in quo Deo valde persimilem, qui mortem peccatoris non vult, se ostentauit, ideo voluit Christus auctor vitæ, & salutis nostræ, prius vocari filius Dauidis, quam Abraham. Quod si quispiam obiiciat, Deum morti tradidisse filium suum, atque adeo non minus similem fuisse Abraham, qui vnigenitum suum occidere tentauit: in promptu est responsio, Deum non

abstulisse vitam filio suo, ut vitam auferret, sed, ut vitam mundo in peccatis mortuo liberaliter condonaret. deinde actus Abraham opus fuit obedientiæ, Dauidis vero charitatis; tantum ergo hoc opus illud excellit, quantum virtus charitatis, obedientiæ virtutem superat.

His rationibus aliam non minus singularem subnectamus: certè dum præponit Spiritus sanctus in genealogia Christi Dauidem Abraham, arbitrari fallor nos docere voluisse, quantum intersit inter amicitiam diuinam, & humanam. inita inter homines amicitia sæpè sæpius proprium emolumentum intente adeo respicit, ut illo cessante, ipsa etiam cesset, lob id attestante, cum dicebat: *Fratres mei præterierunt me sicut torrens, qui raptim transiit in conuallibus*; originale hebræum habet: *Fratres mei sefelleuunt fidem*, ut torrens; egregia sanè comparatio: contingit enim non semel, ut cum Viator hiberno tempore riuum aliquè magna aquarum copia fluentem pertransit, postea æstiuo tempore, illac sitibundus præteriens, audentem adeo riuum alueum reperiit, ut neque vnica aquæ gutta linguam refrigerare possit: non secus in humana, ac fallaci hominum amicitia contingit, ut expertus fuit lob; cum enim ille diuitis afflueret, amici eius variis modis ei inferuebant, & ut hispanè dicitur, *iuan de mar, à mar los arroyos de los donnes, y offertas*; quando tamen omnibus bonis destitutus, in sterquilinio sitibundus iacebat, nec vnquam consolatoriam aquæ guttam apud amicos inuenit: nemo enim erat, qui promissa illi in prosperitate, eadem in egestate, & aduersa eius fortuna imple-ret, rectè ergo dixit lob: *Fratres mei sefelleuunt fidem, ut torrens.*

At longè aliter diuina amicitia erga homines se habet: quanto enim illi grauioribus pressuris, ac miseriis coangustantur, & comprimuntur, tanto magis Deus illos solatur, Dauide dicente: *Cum ipso sum in tribulatione, eripiam eum, & glorificabo.*

Rom. 8.

Gen. 22.

rificabo eum. Expertus fuit id Daniel in la-
 culæ leonum, à quibus nec minimum no-
 cumentum accepit: experta fuit Susanna
 à morte, ad quam iam damnata fuerat;
 diuinitus erepta: experti tandem fuere
 tres illi iuvenes in caminum ignis arden-
 tis immitti, quos voraces flammæ non
 solum non combusserunt, sed nec tetige-
 runt: vt ergo nunc Deus ostenderet, ami-
 citiæ suæ integritatem, ac fidelitatem,
 quam olim cum Dauide inierat, quando
 eius genus magis viluerat, à regia illa ma-
 iestate ad fabilem Iosephi arte decidens,
 tunc ex eius genere carnem assumit, &
 suæ genealogiæ, ac gentilitiæ nobilita-
 tis caput ipsum constituit, Euangelista
 dicente: *Liber generationis Iesu Christi filij*
Dauid. Atque hoc est, quod Isaias prophe-
 ta docuit sub eleganti illa metaphora: nã
 vbi vulgatus noster Interpres legit: *Egre-*
diatur virga de radice eius ascendet; Caldæus
Paraphrasles vertit: De radice egredietur
rex regum: hoc est, quando Dauidis genus
 magis abiectum extiterit & minus deco-
 rum, velut radix arboris, quæ in imo lo-
 co iacet, & vniuersitatem nullam præferret,
 ex eo tunc orietur rex regum Christus
 Dominus. explicuit adhuc magis id ipsum
 originale hebræum, vt perdoctè adnota-
 uit Procopius in eundem locum, dum
 ait: *Nascetur virga ex trunco sicco; sicco qui-*
dè, tum quia humano semine minimè hu-
meo, tum quia viriditate, ac regio splē-
dore omnino carente, adeo, vt tunc nulla
superellet spes antiquam maiestatem re-
cuperandi: cum ergo magis despecta ia-
cebat Dauidis prosapia, Deum tamquam
fidelis amicus ad eum exaltat, vt pos-
sit veraciter dicere: In capite libri scri-
psum est de me: atque ob hanc rationem
 in Christi genealogia facer historio-
 graphus non Abrahamum, sed Dau-
 idem in priori, & honoratori sede con-
 stituit.

Illud etiam nonnulli in quaestionem
 reuocant, quare non dixit Euangelista: *filij*
regis Dauid, sed nomen regium reticue-

rit: maximè quod iuxta opinionem eo-
 rum, qui dicunt Euangelistam præpo-
 sisse Dauidem Abraham, quia licet iste
 antiquitate præcelleret, ille tamen regia
 dignitate eum superabat, congruum e-
 rat, vt diceret: *filij Dauid regis.* Voluit
 quidem Spiritus sanctus reticere nomen
 regis, quando ait, Christum esse filium Da-
 uidis, vt significaret, quod sicut regnum
 Dauid cœpit, cū humile pastoris munus
 exercebat, & despectus erat, ita regnum
 Christi ab eius humilitate, & despectioe
 cœpit: De principio enim regni Dauid
 dicitur: *Conuenerunt ad eum omnes, qui erant*
in angustia constituti, & oppressi a re alieno,
& magno animo, & factus est eorum princeps:
 ita Christo adhaerent duo hominum
 genera, quidam, qui variis languo-
 ribus cruciabantur, hi erant in an-
 gustia constituti; alij, qui multo æ-
 re alieno erant oppressi, de quibus
 dixit ipse per parabolam: *Duo debi-*
tores erant quidam faueratori: vnde
Magdalene, Matthæo, & pluribus
aliis innumera debita liberaliter di-
misit.

Sed perge iam rationes adnotare,
 ob quas in Christi genealogia, cum
 reliqui eius reges annumerati sint, tres
 illos Euangelista præterierit, Ochoziam,
 Ioam, & Amasiam? Diuus Thomas. *su-*
per i. cap. Matth. ex Diui Hieronymi, & Augustini senten-
tia, hanc rationem tradit, quod hi
tres parentum suorum peccata con-
tinuarunt, & idololatriæ deditissimi
fuere: continuatio, inquit, peccati, cau-
sa, vel ratio est destructionis gentium,
& ideo isti tres, qui in peccato idolo-
latriæ permanserunt, excluduntur à ge-
nealogia Christi. Alij putant præter-
 missos illos Reges, qui ministros Dei
 inhonorarunt, & variis iniuriis affe-
 cerunt: hos Ochozias consiliarios Dei
 spreuit; Ioas Zachariam percussit o-
 dro illum habens, quia palam verita-
 tem ei dicebat: Amasias ad prophetam

alium.

alium eum increpantem magna ira percitus, hęc locutus est: *Num consiliarius Regis es? quiesce, ne interficiam te.* Alij arbitrantur, excluso fuisse a Christi genealogia, quia hi tres Reges ex genere Achab insignis idololatę, ac citiui nominis infestissimi hostis originem trahebant. Alij deinde placet, prętermisissos fuisse hos reges, quia Ochozias nupsit cum filia lezabel, & sicut ad delendam memoriam impię lezabelis, ossa eius canibus cotrodenda, ac deuoranda tradita fuere, ita nunc ad sepeliendam in perpetuę obliuionis sepulchro istorum Regum memoriam aboliti sunt a genealogia Christi Domini. Alij tandem tradidere, deletos fuisse ab hoc libro vitę tres illos Reges propter lupinam tyrannidem, quam in subditos exercebant, vnde, vt Deus ostenderet, quantum hoc genus peccati excretur, noluit eos in libro generationis filij sui adscribi; ex quo conicere licet, quā sit formidanda Principibus regia eorum dignitas, cum ob ingentem eorum potentiam facile lit in tyrannos conuerti, nisi immoderatas animi sui passiones vehementer coërceant. Quadraginta supra vnum fuerunt cum Saule, Reges populi Israelitici, & vix decem ex illis inuenti sunt iusti: triginta, & sex Reges Gothorum in Hispania regnarunt, quorum sexdecim tyrannidis suę pęnas debitas luentes partim gladio, partim veneno interierunt. Rationem autem, ob quam regia dignitas multiplici discrimini exposita est, tradidit propheta Samuel, cum populo importunę postulanti dari sibi regem, Deus petitioni eorum annuens, pręcepit ei sic respondere: *hoc erit ius Regis, qui imperaturus est vobis, id est, vt explicat Caieranus, hoc erit ius Regis, quia ipse volet esse ius, filios vestros tollet, & ponet in curribus suis, &c. agros quoque vestros, vineas, & oliueti optima tollet.* sanę mihi videtur Spiritus sanctus tyrannidem Regum multifariam multisque modis subditos opprimentium; vocasse ius per extorem existimatum, cum nihil magis iuri aduersetur, quān potentia tyrannica: Explicuit hoc singulari metaphora propheta Amos; cum dixit: *hec ostendit mihi Dominus Deus: ecce vincinus pomorum, & dixi: quid tu vides Amos? & dixi: vincinum pomorum.* certę hunc pomorum vincinum tyrannica iniquorum regum potentia pręsignare aperte indicant sequentia verba: *Audite hoc, qui conteritis pauperem, & defecere facitis egenos terre:* Duobus modis solet hortulanus poma ab arbore carpere; ex inferioribus ramis manu, ex sublimioribus verō vincino; sic potentes tyranni, quod manu carpere non possunt, vincino tyrannidis extorquent, importabilia tributorum onera imponunt, grauissimis legibus vexant, & pauperum sanguinem velut lupi famelici sugunt, & pelle bonorum corporalium oues suas expoliant; at certę impunes non abibunt, Salomone dicente: *Potentes potenter tormenta patientur:* quod, & aperte significauit Deus Ieremię: nam, postquam ostendit illi regalem dignitatem per virgam significatam, *Virgam vigilantem ego vides;* Ieremię. continuo interrogauit eum, *quid tu vides Ieremię?* & respondit: *ostiam succensam ego vides;* significans per hoc voraces, ac vindices ignis flammam, quibus Reges, & Principes tyranni miserę in aeternum cruciabantur. Illud tamen super omnia, quantum Deus tyrannidem detestetur, clarę ostendit, quod Rupertus tradit super Exod. lib. 1. cap. 1. vbi querens, quare Deus distulit aduentum suum per quatuordecim illas generationes, quę numerantur ab Abraham vsque ad Dauid; respondit, rationem huius fuisse, quia fratres Ioseph illum tyrannicę tradiderunt, & vendiderunt, & quia per quatuordecim annos illum seruire coegerunt, per quatuordecim generationes voluit Deus in pęnam tanti delicti, aduentum suum in carne differre; quis, quęso, non mirabitur adeo tyrannidem, & iniustam infontis oppressionem, Deo detestabilem esse, vt quamuis reipsa sanguis Ioseph nō perfusus, sed venditus dumtaxat fuerit, & capti-

3. Reg. 21.

4. Reg. 9.

1. Reg. 8.

Caier. expli.

Amos 3.

Ibid.

Sapient. 6.

Ieremię.

Ibid.

Rupertus.

Gen. 37.

captiuitas eius per quatuordecim annos in honorem eius adeo redundarit, vt totius Aegypti pro Rex creatus fuerit, nihilose eius tamē in pœnam, & vindictam illius delicti Deus primum suum in carne aduentum humano generi valde profuturum, & diuinæ iustitiæ in integrum satisfactorum, differre non dubitauerit. Hoc, qui alta mente perpendit, non poterit non tyrannidem, & innocentis oppressionem mirum in modum execrari. Sed & parabola illa Christi Domini de illis, qui erant oppressi ære alieno, docemur apertè, quantum Deus tyrannicam Principum insolentiam detestetur. Erat quidam debitor, qui debebat decem milia talenta, cui alius conciuus centum argenteos dare tenebatur, Rex decem milia illa talenta liberaliter ei donauit, & à debito immunem fecit; quia tamen hic, cui pepererat Rex, suum debitorem centum argenteorum, grauitè opprimebat, & tenens, suffocabat eum, Rex dixit illi: *Serue nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me; nonne oportuit & te misereri conseruis tui, sicut & ego tui miserus sum? Iratusque Dominus eius, tradidit eum tororibus, quoadusque redderet vniuersum debitum.* Narrat sacra Scriptura rem tyrannis Regibus vtilem valde: refert enim ex longinquis regionibus deferti solitos Salomoni dentes Elephantorum, Simias, & Pauones. mirabile sanè est, quod Spiritus sanctus non solum referat ingentem auri, & argenti quantitatem, quæ singulis triennis Salomoni ferebatur, sed elephantorum dentium, simiarum, & pauonum mentionem faciat. D. Hieron. super 2. Isaiæ ait: per elephantis ossa mortua mortem significari, quam Deus volebat præ oculis reges habere: vnde, & ipse Salomon hac ratione sibi construxit sedem eburneam: *Fecit etiam Rex Salomon Thronum de ebore grandem: per simias item, quarum ingenium hoc est humanas operationes imitari, monebat Regis operationes per normam rationis regulandas fore: vnde D. Hieron. ait ibidem: & simi-*

*liudo rationis, quod sentitur in simis: per pauones tandem edocere volebat Reges, ne à subditis laudati, velut pauones intumescerent, de quibus ait Ouidius: Caudato pauone superbior, sed potius instar eorūdem pauonum, quorum ex pompaticis plumis concepta superbia, deformi pedum suorum aspectu statim euanescit, ita ipsi turpitudinem affectuum suorum per pedes significatorum, vel puluerem, ex quo facti, & in quem reuertēdi sunt aspicientes, humiliarentur, & recordarentur illius pœtionis: Ne tradas Domine sceptrum tuum his, qui non sunt: verba hæc sunt Regiæ Esther, deprecantis Deum, ne morti traderet captiuos. in quibus duo ponderanda sunt: primum, quod seruos, & captiuos vocat; sceptrum Dei: quo significare voluit Spiritus sanctus Dei seruos esse verum sceptrum in manu Dei, quo & ipse honoratur, & potentiam suam ostentat: secundum, quod Regem Assuerum & Principes eius, & nobiles regiæ curiæ nominat illis verbis: *his, qui non sunt*, significans, tam Reges, quam Imperatores, & quoscumque alios magnates absque Dei gratia, quasi nihilum reputandos esse, iuxta Pauli sententiam dicentis: *si charitatem non habueris, nihil sum.* Oportet igitur (vt ad id vnde non nihil digressi sumus, reuertamur) sæpe Principes, vt domini sint, seruos fieri: voluntati enim subditorum aliquando obediētes, eosdem sibi obsequētiōres reddent, ac proprium dominium magis augebunt. Probè quidem id agnouerunt supremi illi Regis Salomonis consiliarij, qui filio eius tyrannicè regnare ambiēti dixerunt: *Si hodie obedieris populo, & seruiēris, & pœtitioni eorum cesseris, erunt tibi serui cunctis diebus: quia tamen noluit prudenti eorum consilio acquiescere, certè dum semel subditis obedire renuit, ipsi quidem per totam vitam, seruitutem & obediētiā ei denegarūt. Et quidem cum Deus supremus omnium Dominus obedierit Iosue imperanti, ne sol moueretur contra Gabonem: non fuit antea, nec postea tam longa dies* Iosue 10.*

obediēte Domino voci hominis, id sufficere debet, ut Principes Dei vestigia sequentes, rationabili, subditorum voluntati, suam propriam coercentes, non semel subaudiant: id enim praestantes, & subditorum animos gratos, & Deum sibi propitium reddent, cui sit honor & gloria in saecula saeculorum. Amen.

HOMILIA XIV.

Prosequimur idem argumentum, literalem ac mysticam aliam intelligentiam totius Marianae genealogiae tradentes, à prioribus illis verbis inchoantes: Liber generationis Iesu Christi, & in illa alia desinentes: Ioseph, virum Mariae, de qua natus est Iesus.

Matth. 1.

Liber generationis Iesu Christi.

§. I.

VM non semel obsecrauerim, diuini verbi præcones; numquam seriè hanc progenitorum B. Virginis, ex quibus Diuus Matthæus matris, & filij genealogiam cõtexuit, populo Christiano elucidandam proponere, placuit, præter omnia in hoc genere argumenti à me superius dicta, literalem, & mysticam intelligentiam omnium verborum, quibus D. Matthæus illam descripsit, hoc loco adnectere. Quamuis autè rei difficultas me terreat, vtilitas tamen me allicit, dum in memoriã reuoco verba D. Chryso. 3. de Lazaro. solt. dicentis: *Tam, si non intelligas ipsa recondita, tamen ex ipsa lectione multa nascitur sanctimonia; & simul atque tetigerit aliquis euangelium, mox componit suam ipsius mentem, & à rebus mundanis abducit; idque ex solo ipso aspectu, solo etiam auditu, licet mysteria non intelligas: hæc Chrysothomus; quibus valde consona sunt alia Origenis*

D. Chryso. 3. de Lazaro.

hom. 20. super Iosue, dum ait: *Velut incantatione quadam noxiarum virtutum, quæ tibi super igne, insidiansur, virus depellitur, & fugatur: si tu non efficiaris sicut aspis surda, quæ non audiat vocem incantantis sapienter.* Ceterum, antequam propositum argumentum aggrediar, non possum D. Paulo non obiicere, quomodo Euangelista Matthæo Christi genealogiam textente, ipse ad Hebr. 7. expressis verbis tradat, Christum Dominum similem fuisse sacerdoti Melchisedech, matre, patre, & genealogia carente? Pauli verba sunt hæc: *Melchisedech sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vitæ habens, assimilatus autem filio Dei, manet Sacerdos in perpetuum.* Scio, D. Hieronymo id referente, Origenem his verbis conuictum, falso opinatum fuisse Melchisedech angelum fuisse, non hominem, at cum ex sacra Scriptura hominem fuisse, liquido constat, communis Patrum sententia docet, propterea Melchisedech dici à Paulo sine patre, sine matre, & sine genealogia, immo, & sine certo dierum numero, quia hæc omnia cunctis erant ignota: similem autem in his omnibus Christum Dominum sacerdoti Melchisedech existisse tradit Apostolus, quia, cum ille duplicem sustineat naturam, diuinam, & humanam, certè tamquam Deus genitus, fuit à Patre sine matre, quatenus homo verò à Matre sine patre, ut pulchre, & religiosè dixit Diua Agnes: *cuius mater Virgo est, cuius pater summam nescit: similiter secundum naturam humanam, regiam genealogiam habet, secus verò secundum diuinam, nam cum secundum hanc progenitorum seriè careat, genealogiam opus est omnino nesciat.* Hæc igitur solua difficultate, exordiamur iam priora verba explicare: *Liber generationis Iesu Christi: Liber, si primariam eius significationem consulamus, arboris corticem significat, quæ antiqui quondam, tamquam pelle, aut papyro, utebantur, ut auctor est Ambrosius iam vero inueterata consuetudo obtinuit, ut solus liber dicitur.*

Serius viri
ta S. Agnes
& Eccl. 1.
Romana in
officia illius.

Matth. 1.

Ambros. Ca.
lep. in suo de
Fianone.